

אברהם כ"עוז בין הוריו בתל-אביב הקטנה
האשכנזי, לדעתו, יותר יצירתי!

הוריו של מירון בנבנישתי: דויד ולאה
אין כמו ספרדי קטנוני ביחס לספרדים אחרים!

חווה ארליכמן ואמה מזל
אצל הספרדים יש מריבות אינסופיות במישפחות!

● **דורית הופמן:** אחרי שהתי גרשתי, חזרתי לשם-מישפחתי האשכנזי, הופמן. לא מפני שהוא שם אשכנזי, אלא מפני שהוא מייצג את הבית שבו גדלתי, את הילדות שלי, את חיי. אלעד, בני, קורא לעצמו מיוזחי, אף-על-פי שאביו החליף את שמו.

● **חיים הנגבי:** כשהייתי ילד בחברה האשכנזית, שבה הפרענק נחשב למינוס אחד גדול, היה לי שמץ של בושה בשם. מה גם שלא ידעו לבטא אותו נכון. בדרך כלל היו אומרים בג'וף, ותמיד, כילד, הייתי אומר "לא, אני לא בוכרי" אחר כך הבנתי שגם בתוך הקהילות הלא-אשכנזיות יש עליונים ותחתונים. אבי החליף את שם המיפשהה ב-1949 מטעמים ציוניים. כמפא"ניק טוב הוא קיבל על עצמו את הצו של בן-גוריון לעברת את השמות.

אני מתנגד לדברים שאמרה ויקי שרון, על כך שספרדים מתקבלים פחות לעבודה בעיתונות מאשר אשכנזים.

● **חיים ברעם:** כרעם זה שם האומר המון בירושלים. אלמלא היו קוראים לי ברעם, גורלי לא היה שונה אילו היה לי שם-מישפחה כמו פינר קלשטיין או תורג'מן. מעולם לא פגעו בי או אמרו לי איזה שהיא מילה עם קונטציה עריתית. כפעם הראשונה שנתקלתי בגיז' ענות היה כשבת המתנועה לא הסכימה לצאת עם חבר שלי, שהיה ספרדי. נדמה לי שנפגעי בשבילו. אני זוכר את עצמי תמיד משוויץ שיש לי אמה ספרדית.

● **אברהם כ"עוז:** שם אמי הוא ספרדי, טאג'יר. שם אבי הוא אשכנזי,

לפי ההסתברות, הספרדים פחות מסוגרים מהאשכנזים. והיחסים שלהם עם העולם, הגויי" הם יותר נינוחים.

● **מירון בנבנישתי:** אבא שלי עד היום חושב שאדם תרבותי הוא אדם המוכר צרפתית. אנגלית, לדעתו, זו שפה חדשה, שפה שבאה אחרי המיל' חמה. מילחמת-העולם הראשונה.

אבא שלי סופר עד היום בקס' טיליאנית, ומתייחס לגירוש-ספרד יותר מאשר לחורבן-הבית. זה חלק מהפולקלור ומהתרבות המיוזחית. אבא הביאה לנו הביתה את התרבות הרוסית.

● **חווה ארליכמן:** אני חושבת שהצד האשכנזי יותר תרבותי. יותר מסודר, יודע להתנהג. אולי זה בגלל אבא שלי, אבל קשה לי לענות על שאלה כזו בצורה מוחלטת.

הורי דורית הופמן: האב יעקב והאם שרה
אצל אבי הייקה, מילה זו מילה ושעה זו שעה!

כך. זו מעולם לא היתה בעיה.

אני אישית הוספתי את השם עוז. הסיבה פרוואית לגמרי. היה עוד חברי כנסת, ששמו היה אברהם כ"ע. הוספתי עוז, כי אני מנחל-עוז. ילדי ממשכיכים להיקרא כ"ע.

● **יואל מרקוס:** זה השם שלי. אין לי יחס מסויים לעניין השם. לא בגלל קיבלתי או לא קיבלתי עבודה. הוא לא הפריע לי בחיים.

כיום אין לי בעיה להיקרא בכל ארבעת השמות שלי: חיים, ניסים, הנגבי, באג'יו. זה אפילו מצלצל קצת אריסטוקראטי לעומת שחל-מחל, או שמיר-נמיר-תמיר. אלה שמות של פלסטיק. שמכיוון שאין לשמות האלה עבר, אני לא בטוח שיש להם עתיד. אין בהם לחלוחית ואין בהם כבוד.

מי שמתכייש בשמות הוא חולה קצת בשינאה עצמית. אחר-כך הוא יתכייש בעיניים שלו, או ככלל בפרצוף שלו. ימציא לו הורים חדשים, וככלל ימציא לו היסטוריה משלו.

● **מירון בנבנישתי:** כנבנישתי פירושו בספרדית "ברוך בואך". וכמו לכל מישפחה ספרדית, גם לנו יש סיפור מאחורי השם.

אחד מאבות-אבות-אבותינו היה שר כחצרו של אחד המלכים הקתוליים בספרד. המלך אהבו מאוד. יום אחד טיילו השניים בגן הארמון, והמלך שאלו איך קוראים לפרח מסויים שצמח בגן. הוא ענה לו שם אחר מהשם האמיתי של הפרח, שכן שם הפרח היה שם רע. המלך, שידע כי הוא לא אמר את השם האמיתי, ושידע גם את הסיבה, אמר לו כי מעתה ואילך יהיה שמו בנבנישתי, כי הוא כא בטוב.

● **חווה ארליכמן:** נורא אהבתי את השם האשכנזי שלי. באופן ברור אני כותבת ארליכמן, ולעיתים מש' מיטה את החווה. אני חושבת שאני אהבתי את הצליל האשכנזי.

אילו היה לי שם מיוזחי מובהק, שם לא-ישראלי כמו כווגלו או אבוטבול, הייתי מעברת את השם. את השם אר' ליכמן מעולם לא עלה בדעתי לשנות או לעברת.

חיים הנגבי בין הוריו
הספרדים. גם כשהם מצליחים, נשארים צנועים!